

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sredi, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 18 gld., za četrt leta 8 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za ostanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravnništva naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Morituri vos salutant!

(Izvirni dopis.)

Umirajoči vas pozdravljajo — s temi bolestnimi besedami je prišel preč. g. župnik J. Šegula na slovenskem katoliškem shodu svojo žalostno pripoved, da je v Sekovski škofiji najst slovenskih far, ki imajo samo jedno na pol slovensko šolo, po cerkvah pa nemške pridige, ter klical na pomoč tudi družbo sv. Cirila in Metoda.

Govorniki na katoliškem shodu ter pisatelji v „Rimskem katoliku“ in v „Slovenecu“ nam z vso mogočo resnobo zatrjujejo, da izključno le katoliška cerkev in katoliška vera zamoreta nam Slovencem ohraniti narodnost in da mora vsled tega vse svoje moči zastaviti le za propagando vere. Mi smo tej trditvi oporekali in oporekamo še danes, sklicujoč se na zgodovino, ki je zabeležila z neizbrisnimi slovi, koliko zemlje je slovenstvo že zgubilo in koliko naših rojakov se je potujčilo, če prav so bili Slovenci vedno pravoverni in dobri katoliki. Zatorej ponavljamo, kar smo že večkrat rekli: Le živo in požrtvovalno slovensko rodoljubje ohrani in utrdi slovensko narodnost. Ako se ugovarja, da imajo vendar za-njo duhovniki velike zasluge, to od srca radi pritrdimo, vendar s pristavkom, da so pomogli naši narodnosti ne toliko kot duhovniki, ampak kot rodoljubi. Cerkev sama ob sebi se je ubogo malo brigala za slovenščino. Saj so še tedaj, ko je Matej Ravnikar, poznejši škof Tržaški, bil vodja Ljubljanske bogoslovnice, mladi kleriki slovenščino tako lomili, da so ga kar ušesa bolela, ter je prav vsled tega sklenil potegovati se za slovensko učno stolico v Ljubljani. In naš ožak nove slovenščine, Valentin Vodnik! Je-li prejel podbudo na tako trudapolno, s tolikim osebnim trpljenjem združeno delovanje za narod mari od cerkve, ki je mirno gledala apatijo njegovih duhovnih tovarišev do slovenstva in ne marveč le od svojega rodoljubnega srca? In sedaj pa ubogi Slovenci Sekovske škofije. Pripoveduje in piše se, da je njih škof, ko jih je zadnjič obiskal ter njegove nemške pridige niso razumeli, izrekel nado, da ga bodo, ko zopet pride, razumeli vsi farani. Kaj bi tedaj tu pomagala katoliška vera v narodnem oziru ubogi slovenski raji Sekovske škofije, ako bi se tamošnja duhovščina po dr. Mahničevem nauku ravnala strogo po svojem škofu ne samo v

verskih stvareh, ampak tudi v političnem in narodnem oziru? Zaradi jednega Nemca moralo bi se potujčiti najst slovenskih far.

Zategadelj se ne moremo dovolj načuditi, zakaj da je prepotrebna družba sv. Cirila in Metoda, katero je ustanovilo ter jo z velikimi žrtvami vzdržuje čisto, nesebično slovensko rodoljubje in katere potreba se ravno tukaj tako očitno kaže, našla tako malo milosti na slovenskem katoliškem shodu.

Zloglasni napad skuša se sicer sedaj post festum in v očigled vseobnemu odporu ublažiti, a ta poskus se, kar smo že večkrat povdarjali, ni posretil. More li kdo družbo bolj v živo zadeti, nego tisti, ki z velikim patosom trdi, da do nje, dokler je to vodstvo, nobeden katoličan ne more zaupanja imeti in če sledi temu napadu tako burno pritrdjevanje, da vredni duhovnik, ki hoče nedolžno družbo zagovarjati, skoraj do besede ne pride. Res, da je napadovalec sam moral priznati, da so družbina pravila dobra in da doslej — v šestih letih svojega obstanka — ni storila nič slabega (kako milostno!). Ali nekaj mož je pri vodstvu, katere je Goriški prorok zmogoval za liberalce in torej „anathema sit“ celi družbi. Prezrlo se je, seveda, da se možem, ki niso še nič slabega storili, ne sme spodtikati slabih namenov. Quisque habeatur bonus, donec probetur malus! Zato je še dobro, da napadovalec ni vedel, da so oni isti „liberalci“ tudi odborniki „Slovenske Matice“, in če bi še ta ne bila dobila pohvale od katoliškega shoda.

Tudi vzprejeta resolucija, da se družba priporoča le pod pogojem, ako si pridobi naklonjenost škofov in se preosnuje v farne podružnice, ni nič manj, ko prijazna. Zakaj nje pomen je: Družbe, kakoršna je, ne maramo; le če se s škofovskim privoljenjem preosnuje v farne podružnice, jo hočemo podpirati. To se pravi, sedanja družba proč! Naj se napravi čisto druga po farah, če jo škofje privolijo in le z ono tendenco, katero škofje dovolijo.

Ne verujemo, da bi bila ta resolucija večini katoliškega shoda po volji; dvomimo tudi, da bi sedanji družbarniki hoteli privoliti v tako preosnovo, tem manj, ker si je družba prav taka, kakoršna je, že izposlovala naklonjenost naših škofov, kolikor je to sploh doseči mogoče. Vodstvo se je za-njo resno potrudilo in kakor vemo iz „Vestnikov“, bili so dotični odposlanci v Trstu in Gorici, v Celovcu in

Mariboru prav prijazno sprejeti in tudi v škofjem dvorcu Ljubljanskem niso dobili neprijaznega odgovora. Torej je glavni pogoj, ki ga zahteva resolucija, že dopolnjen in prav zategadelj vzbuja resolucija sum, da se skriva zanjo še nekaj drugega. Tistim pa, katerim vodstvo ne ugaja, je lahko pomagati. Vodstvo se spreminja vsako leto po volitvi, zato naj le pridno snujejo podružnice po farah, ki so mogoče tudi brez premembe pravil, in pristopajo naj tisti malkontenti kot pokrovitelji, pa si bodo lahko izvolili vodstvo po svoji volji.

Za to pa ni treba spodkopavati družbi temelja, ter ovirati njenega delovanja, saj je to delovanje, naperjeno v prvi vrsti na pomoč nesrečnim našim bratom ob mejah, ki obupno kličejo: Morituri vos salutant!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 4. oktobra.

Delegaciji.

Prestolni nagovor cesarjev, zlasti zatrdilo, da je razmerje mej monarhijo in sosednimi državami povse ugodno, naredil je na delegacije in na javno mnenje sploh najboljši utis. — Včeraj je bila prva seja proračunskega odseka, v kateri je minister vnanjih reči pojasnil politično situacijo v Evropi, s čimur bode popolnjen in pojasnjen prestolni nagovor. Mladočeški delegat Eim napovedal je načelstvu odseka, da misli grofu Kalnokyju postaviti razna vprašanja glede vnanje politike.

Poljak o situaciji.

Drž. posl. dr. Wielowieyski poročal je v soboto v Kolomeji o svojem in poljskega kluba državnozborskem delovanju in se izrekel o situaciji tako-le: Dokler se bo nemška levica izdaval za jedino državno stranko, in se držala svojih centralističnih in germanizirajočih nakan, drugim strankam in narodom pa odrekala sposobnost za vladanje, dotlej ni moči govoriti o kaki zvezi mej njo in poljskim klubom. V državnem interesu se potezajo Poljaki za razširjanje avtonomije kraljestev in narodov. Levica kot pravična stranka bo Poljakom od slučaja do slučaja dobrodošla zaveznica, a najbolja je zveza vseh treh strank, kakor je sedaj podloga ministerski politiki.

Ogerska in Vatikan.

Ogerski protestanti napadajo vedno bolj in bolj primasa Vaszaryja in na čelu vsemu boju stojita brata Tisza, Kalman in Lajoš. A tudi mej vlado

LISTEK.

Dve seji.

Izvirna peklenska humoreska. Spisal Sámó.

(Dalje.)

V.

„Itaque, quo me vertam nescio.“
(Cicero.)

Pripovedovalec si obriše pot raz čelo in zopet začne:

„Še tisti večer sem ukrenil, da odpotujem. Nisem si hotel več beliti glave, ko vendar vse skupaj nič ne pomaga. Par sto duš je pa tudi nekaj! Tam v omari jih imam, rudeče na belem! Prišedši v hotel, šel sem takoj pogledat po njih, zakaj temne slutnje so me navedale. Pa kaj vidim!

Omara odprta, ključavnica prilomljena! O Hudobi ni duba ni sluha. Ta nesreča; vse proč! Tat moje sreče, kje si!

Na odpotovanje nisem več mislil, vso noč nisem zatislil očesa. Grozne misli so me morile. Kaj bo doma!

Proti jutru so privlekli Hudobo, vsega umazanega in pijanega. Pri vsem tem je bil tolovaj še dobre volje in je uganjal slabe burke. „Grüss Euch Gott alle miteinander“ je zatulil, ko je planil v sobo.

„Kje si bil?“ zarohnim ves trd nad njim. „Pijanec grdi!“ On pa se ni zmenil dosti za mojo jezo, temveč v jednem Dunajskih narečij, katerega se je bil tu priučil, začel, nerodno z rokama mahajoč:

„Wer niemals nót kan Rausch hat g'habt,
Der is ka braver Mann!“

Nič me ni poslušal, kar naprej je rujovel:

„Dann das Drah'n, das is mei Leb'n,
Kann's denn was schön'res geb'n,
Als Drah'n die ganze Nacht,
Bis am die Sonn' anlacht.“

Mislil sem, da mi je poginili od srda nad tako nesramnostjo in zarujovel sem nad njim:

„Molči, mrcina! Čekaj, doma ne boš tako vesel, le čakaj! V kratkem bo drugače, pravim ti. Marš spat!“

Naposled je vendar odnehal in zakolobaril v svojo sobo. Pa še od tod sem ga slišal peti:

„Ja so an Chic und so an Schaner,
Den hat sonst kaner, wie unser aner!“

Drugi dan je bil ves skesan. Priznal je vse svoje hudobije. Pred par dnevi, pravil mi je, prišel je óni gospod „z naočali“, ko je bil Hudoba slučajno sam doma.

„Ljubi moj Hudoba, ali vidiš tu petdesetak?“ je vprašal.

„Abâ, vaša milost,“ režal se je nesrečni moj sluga.

„Ljubi moj Hudoba, kaj praviš, ali bi morebiti rad imel ta petdesetak?“

„Abâ, vaša milost, ahâ!“

„Tedaj, ljubi moj Hudoba, daj mi one liste, ki jih je prinesel tvoj gospod pred kratkim, in petdesetak je tvoj! Razumeš?“

„Abâ, vaša milost! E, e...“

Vender, papirji so bili zaklenjeni! Nekaj takega se je zablislilo Hudobi, kakor da bi ne bilo popolnoma prav, ako bi jih oddal. Ali, pet desetakov! Hui! In listi so brez vsake vrednosti, takó je rekel sam gospod Žveploust! No, kar dajmo jih!

In budalasti Hudoba jih je res oddal. Ne ne-

in primasom oziroma Vatikanom se več razpor. Gledé imenovanja Zagrebskega nadškofa, ki se tudi ni izvršilo prav radi tega razpora, čitamo v „Münch. Allg. Ztg.“, da je papež doslej odklonil vse kandidate ogerske vlade zahtevajoč, da bodi nadškof rojen Hrvat. Papež je izjavil, da se čuti moralno vezanega in ne mara imenovati nehrvatskega nadškofa. On sodi, da po svojem dostojanstvu ne more zmakniti se od tega stališča in ne more Hrvatom poslati dušnega pastirja, ki bi bil le orožje v rokah madjarske vlade.

Vnanje države.

Srbski liberalci in avstrijska vlada.

Peterburška „Novoe Vremja“ trdila je zadnje dni, da je avstrijski poslanik v Belem gradu, Thömmel, odkar je umrl regent Protić, deloval, da podkoplje radikalni vladi tla in zlasti uplival na regentstvo. — Oficijozno glasilo Ristićevo, „Zastava“ zavrača to trditev, češ, da se Thömmel ni nikdar umešaval v notranje reči srbske, da pa je povsem neopravičeno trditi kaj takega, ko je vendar avstrijsko-ogerska vlada se pogajala z radikalno vlado o trgovinski pogodbi. Sicer pa Thömmel bajé že od 27. septembra, ko je umrl Protić, ni obiskal nobenega regenta, niti sploh s katerim govoril. — Resnica bode najbrže v sredi.

Razmere v Nemčiji.

Nemški listi se bavijo jako obširno z vojaško predlogo, ki je došla pruskemu ministerskemu svetu, in sicer že odobrena od cesarja. Prav to odobrenje je povod, da se spodtikajo liberalni politiki ob predlogi, trdeč, da ima cesar razsoditi o ukrepih ministerstva, nikakor pa ne ministerstvo o predlogah, od cesarja že potrjenih. S tem se ouemogoči nepristransko posvetovanje in sklepanje. — Meseca decembra vršil se bo v Berlinu shod konservativne stranke. Ni dvoma, da bodo konservativci odobrili stari svoj program, samo popolnili ga bodo s posebno točko o židovskem vprašanju, tako izvršili popolno ločitev od nekaterih jako uglednih, toda osamljenih somišljenikov.

Novi general jezuitov.

V jezuitskem samostanu Azpetia v provinciji Guipuzcoa vršila se je te dni volitev novega generala jezuitskemu redu. Izvoljen je bil pater Martius, rojen Španjec, z absolutno večino glasov. Volitev je trajala pet ur in do zadnje ure se ni vedelo, kje se bo vršila. — Zanimivo je že to, da se je volitev vršila na Španskem in ne v Rimu, kjer je vendar sedež generala. O novem generalu se nič podrobnejšega ne vé in za to ni moči izreči nikakega mnenja glede bodoče njegove politike.

Dopisi.

Iz Gorice 30. septembra. [Izv. dop.] (Občni zbor političnega društva „Sloga“ v Gorici.) Dne 28. t. m. vršil se je našega političnega društva „Sloge“ letni občni zbor in to ob mnogobrojni udeležbi. Predsednik g. dr. Ant. Gregorčič pozdravil je navzočnike in opravičil odbor, da se vrši občni zbor nekoliko kasneje, potem pa dal besedo tajniku g. A. Gabrščeku, ki je prečital daljše, temeljito sestavljeno poročilo o delovanju odbora v minoletem društvenem letu. Odbor imel je osem rednih sej, goriški društveniki pa so se mnogokrat, kadar je namreč potreba nanesla, posvetovali mej seboj o važnejših rečeh. Lani voljeni odbor konstituiral se je takole: podpredsednik gosp. Anton Klančič, veleposestnik in župan v Podgori; blagajnik g. Valentin Kancler, posestnik v Gorici; tajnikom pa je bil izvoljen g. Andrej Gabršček, urednik „Nove Soče v Gorici.“ — Ukrepa zadnjega obč. zbora, da je sestaviti in obelodaniti

znaten faktor, ki ga je ukrepil k temu, je bilo to, da se je bil zaljubil v lepo Poldi, kuharico v hotelu. Dolgo jo je oblegal, vendar dekletu ni hotelo verjeti njegovi ljubezni, ker ni imel nič denarja, da bi jo dejanski pokazal! Zahtevala je Poldi, da jo pelje vsaj enkrat v veseli Prater, pred da ni nič z njim! In zdaj naj bi odklonil deset petakov! Ne, tako neumen Hudoba ni bil!

Urno je odprl ključavnico, malo siloma, ker zlepa ni šlo. Medicinac je veselo odrinil s krvavimi pogodbami, Hudoba pa drugo nedeljo s Poldi v Prater. Tam sta se na moje stroške dobro imela, vozila se po vrtljakih in obiskovala panorame in druge imenitosti, dokler se ni Hudoba v „drugi kavarni“ stebel in izgubil svoji ljubici.

Na ta žalosten način sem bil oropan krvavo prisluženih listov. Tiste trenutke sem si želel, da poginem in da te dvorane nikdar več ne vidim. Gospoda moja, lahko rečem, da tužnejšega bitja ta čas svet ni nosil. Pobit, duševno in telesno poražen, brez nad, brez miru, poln strahu in bojazni, negotov, kaj strašnega me čaka doma!“

(Konec prih.)

imenik vseh članov, tega ukrepa odbor ni izvršil, uvažujé, da bi vsled neugodnih političnih razmer za mnoge člane ne bilo ugodno, da pride njih ime v javnost. Drugi ukrep, storjen na lanskem občnem zboru, naj se trudi vsak član, da pridobi društvu kar največ novih udov, se, žal, tudi ni izvršil, ker je pristopilo vsega vkupe le 54 novih udov. To je pač najboljši dokaz, da se ni storilo vse, kar bi treba bilo, navzlic temu, da je dobra organizacija prvi pogoj narodnemu političnemu napredovanju. „Sloga“ osnovana je tako, da more res postati središče slovenskega gibanja na Goriškem. Lanski občni zbor spremenil je v nekaterih točkah društvena pravila ter s tem postavil „Slogo“ na pozitivno katoliško podlago. Na tej podlagi bila je sicer tudi že prej, samo izrecno ni to bilo v pravilih izrečeno. Sedaj omogočen je pristop vsakemu, kdor ima dobro voljo. — Glavna naloga političnih društev je voditev raznih volitev. V preteklem društvenem letu ni imela „Sloga“ prilike storiti kaj v tem oziru, ker so se vršile jedino dopolnilne volitve v mestni zastop Goriški. Predidóči leti udeležili so se Slovenci teh volitev z dobrim uspehom, videvši pa, da jih izvestna stranka samo zlorablja in izkorišča, opustili so sodelovanje pri zadnjih volitvah. Vender se je „Sloga“ na neki način utaknila v volitve ter izposlovala, da so se morale priprave za volitev iz nova začeti in imenik volilcev iz nova razpoložiti, vsled česar so se volitve zavlekile za dva meseca. — Tudi posebnih shodov ni mogla sklicati „Sloga“ v minoletem letu, a vodstvo je sodelovalo pri shodih, katerih prvi se je vršil pri Rebku, drugi pa v Dornbergu. — Društveni odbor bavi se je tudi z vprašanjem, ali bi ne kazalo zahtevati slovenskih javnih napisov, a odločil se je, da z ozirom na obilno drugo narodno delo, sedaj še ne začne nikake akcije. Zato pa se je društvo z vsemi silami lotilo velevažne stvari, pridobiti slovenskim otrokom slovenske šole v Gorici. Mestni svet Goriški zavlačuje stvar kar najdalje mogoče in končno jo bode tudi neugodno rešil, a s tem stvar nikakor ne bo pokopana, ker pojdejo prosilci do zadnje instance, da si izposlujejo svoje pravo. Na zavode, katere vzdržuje društvo v Gorici, more biti vsak Slovenec ponosen. Navzlic silni protagitaciji, navzlic vednim sekaturam, obiskuje te zavode 305 otrok in vsak dan se še oglašajo novi. Na to more biti „Sloga“ ponosna. — Šempaski župnik g. Blaž Grča predlagal je po končanem čitanji poročila, naj se odboru izreče zahvala in priznanje. Ako je bilo kaj neprijetnega slišati, naj to nikogar ne moti, ker stoji društvo na dobri podlagi in se odbor vestno drži onih načel, ki so temelj društvenemu delovanju. — Blagajnik g. Valentin Kancler poročal je na to o denarnem stanju „Sloge“. Rednih dohodkov je imelo društvo 98 gld. 01 kr., stroškov pa 84 gld. 45 kr. Prebitek 13 gld. 56 kr. naložil se je plodonosno in znaša vse imetje sedaj 281 gld. 11 kr. — Za „Slogine“ zavode nabralo se je 4512 gld. 11 kr., troškov pa je bilo 2604 gld. 63 kr., vse imetje, za zavode namenjeno, znaša 2140 gld. 14 kr. Računi odobreni so bili brez razprave. — Pri točki „posamni nasveti“ predlagal je g. Štefan Makuc, naj se osnuje jugoslovanski klub, o katerem se je unela živahna razprava. Predsednik dr. Gregorčič pojasnil je vprašanje o jugoslovanskem klubu in po dolgi in precej rezki razpravi doseglo se je nekako soglasje, da namreč o tej stvari ni bilo glasovanja. — Na to vršile so se volitve. Vsklikom se izvolijo predsednikom gosp. dr. Gregorčič (soglasen Živio), kot odborniki pa naslednji gospodje: Dr. Aleksij Rojic, Valentin Kancler, Anton markiz Obizzi, Anton Fon, posestnik in trgovec, Andrej Gabršček, (vsi v Gorici), dalje Blazij Grča, župnik v Šempasu, Josip Mašera, vikarij v St. Andrežu, Josip Poljšak, župnik v Prvačini in Franc Budal, posestnik v St. Andrežu. Namestniki: Alojzij Štrukelj v Komnu, Filip Trpin, župan v Sv. Križu, Franc Bavčar, podžupan v Selu, Josip Höning, trgovec v Kanalu in Nikolaj Kocijančič, župnik v Ročah. Ko je predsednik še zahvalil odstopajočega odbornika g. Klančiča na njega uspešnem delovanju, zaključil je zborovanje. Odborniki so si tako-le razdelili posle: podpredsednik g. Blaž Grča, blagajnik g. Valentin Kancler, tajnik g. Andrej Gabršček.

Naj bi rastla in cvela uzorna narodna organizacija Goriških Slovencev.

Domače stvari.

— (Cesarjev god) praznoval se je danes jako slovesno. Vojaštvo imelo je cerkveno opravilo ob 9. uri zjutraj v nunaki cerkvi, v stolni cerkvi pa je služil knezoškof dr. Missia slovesno sv. mašo. Šolska mladina je prisostvovala aloveanim službam božjim v cerkvah, kamor hodi navadno ob nedeljah.

— (Točna rešitev.) Kakor je našim čitateljem izvestno še v spominu, priredilo je „Slovensko društvo“ dne 15. majnika t. l. javen shod, na katerem bi se bila imela predlagati tudi resolucija zaradi glasovanja nekaterih slovenskih državnih poslancev v zadevi mladočeške ministerske obtožbe. To točko dnevnega reda je c. kr. deželna vlada z odločbo z dne 13. majnika t. l. št. 1277 prepovedala. Načelnništvo „Slovenskega društva“ se je zoper to prepoved takoj in sicer polnih 24 ur pred shodom telegrafično pritožilo na ministerstvo notranjih zadev ter je pritožbo tudi telegrafično obrazložilo. Odgovora ni bilo. Danes pišemo 4. oktobra 1892. in včeraj 3. oktobra, tedaj natančno 141 govori in čitaj: sto jeden in štirideset dni po vloženi pritožbi, pa je došel načelstvu „Slovenskega društva“ intimat, s katerim se društvo obvešča, da je visoko ministerstvo z odločbama z dne 10. junija i 3. septembra 1892. št. 1919. ugodilo pritožbi ter razveljavilo napominano prepoved deželne vlade kranjske, to pa gledé na to, da je bil za tako prepoved v zmislu §§. 15, 12, 21 in 28 zakona z dne 15. novembra 1867. d. z. št. 134 kompetenten jedino le magistrat mesta Ljubljanskega kot prva politična instance in da je tedaj deželna vlada s svojo odločbo prestopila redno instančno pot. — Mi tej zanimivi rešitvi nimamo ničesar pripomniti nego to, da je že polž v basni dejal: Naglica nikdar ni dobra.

— (Odlikovanje preč. kanonika in profesorja g. Marna) vršilo se je danes jako slovesno. Jutri priobčimo obširen popis te prelepe svečanosti.

— (Slovensko gledališče.) Pri sinočni slavnostni predstavi v proslavo godu Nj. Vel. cesarja napolnilo je naše odlično narodno občinstvo zopet vse prostore novega deželnega gledališča. Gospodje prišli so v slavnostni obleki, dame pa so se, kakor pri otvoritveni predstavi, odlikovale po ukusnih in finih toiletah. V reprezentacijskih ložah opazili smo g. dež. predsednika Winklerja, g. deželnega glavarja Detelo itd. Pred pričetkom predstave svirala je godba cesarsko himno, katero je občinstvo stojé poslušalo. Predstava sama pričela se je z veseloigro v enem dejanju „Medved-snubač“, katero je po ruskem izvirniku Viktorja Krylova poslovenil A. P. Igra znana nam je že od lanskega leta in zategadelj bodi tu omenjeno le, da sodi v tisto vrsto ponižnih dramatičnih proizvodov, kakoršnih ima vsaka večja dramatična literatura na izbero. Igralo se je povoljno. Posebno pohvalno omeniti nam je gdč. Slavčeve, kateri je izvrstno prijala uloga naivno-premetene Elizavete. Sploh navdaja nas vidni napredek te marljive igralki z najboljšimi nadami za njeno bodočnost. Gospoda Borštink in Sršen sta jako dobro pogodila stara, v svojo netjakinjo zaljubljena brata čudaka, ter sta v zvezi z gdčo. Slavčevo dosegla toliko, da je občinstvo precej prijazno sprejelo sicer nič posebno duhovito igro. Gospod Danilo bil je v maski in igri za debelo nuanco prenaiven in vse preveč spominjal nas je na svojo ulogo v „Priatelju Neključevu.“ Konečno omenimo še, da se drugi del igre ni igral tako točno in precizno, kakor je bilo želeti in da bi bilo v prevodu premeniti nekatere ponesrečene izraze. Z izvanredno pozornostjo pričakovalo je sedaj občinstvo prve operne predstave v novem gledališču. Na programu bila je Blodkova opera „Vodnjaku“. O glasbi Blodkovi tu ne bomo obširneje govorili, ker smo že v svojem času dostojno ocenili to zares krasno delo nadarjenega in za slovensko glasbo prerano umrlega češkega skladatelja. Vse muzikalne lepote, katerih je posebno obilo v krasno izvedeni instrumentaciji, prišle so sinoči v obširnih, dobro akustičnih prostorih novega gledališča še vse bolj do veljave, nego je bilo to mogoče v skromnih prostorih čitalničnih. Jako dobro obnesel se je tudi novi način razpoložbe gledalcu oziroma poslušalcu nevidnega orkestra. Vokalni efekti pridejo tako na uho poslušalca neposredno in čisto, ker jih ne pokrije bobnenje trobil in glasbil. To čutilo se je posebno pri onih mestih, kjer je instrumentacija pulneja in pa pri zborih. Po tej

prvi skušnji smelo konstatujemo, da je akustika v novem gledališču zares jako povoljna. A tudi Blodkova opera, ki je pravi glasbeni biser, ostala bode brez dvoma priljubljena repertoarna točka slovenskega gledališča. Žal, da sinočna predstava ni mogla popolnoma uspeti, ker na novo angažovani tenorist ni opravičil niti najskromnejših nad. Izvzemši njega moramo se pa izraziti o vseh izvršujočih močeh le pohvalno. Gospa Gerbičeva in gđa. Daneševa izvedli sta svoji ulogi z navadno spretnostjo. Posebno zvonko donel je tudi v novem gledališču glas gđe. Daneševine in se pokazal tudi dovolj močan. Gospa Gerbičeva je prav srečno karakterizovala staro čarovnico Polono, le maska videla se nam je nekoliko pretirana. Tudi v pevskem oziru nas je zadovoljila, akopprav je bila slučajno ravno sinoči nekoliko manj pri glasu. Občinstvo izkazalo je priljubljenima pevkijama večkrat s prav živahnim aplavzom svoje priznanje, posebno pri lepo izvedenem duetu v prvem dejanju. Prvikrat nastopila sta na slovenskem odru dva na novo angažovana člana, g. Fl. Dostal (Janko) in basist g. M. Fedyczkowsky (Jurij). Zadnjega debut nas je osvedočil, da je naš novi basist rutiniran pevec, gotov svoje stvari, doma na gledališkem odru. Glas njegov je močan in prijeten, precej velikega obsega, način pevanja korekten. Tudi kot igravec nas je popolnoma zadovoljil, ker je s prav srečnim humorjem karakterizoval starega Jurija. Občinstvo ga je zategadelj jako simpatično pozdravljalo in ni štedilo s pohvalo, zlasti po obeh samospevih in pridejanih prav primernih kriticah. Posebno nas je veselilo, da je g. Fedyczkowsky pel svojo partijo že v precej pravilni slovensčini. Z velikim zadoščenjem tedaj konstatujemo, da je imelo „Dramatično društvo“ pri tej akviziciji jako srečno roko. Isto se pa žalibog ne sme trditi o novem tenorju, g. Dostalu. V vsem njegovem gibanju in kretanju kakor nič manj v načinu petja videti je bilo popolnoma neizkušenega novince. A to bi še vse bilo, ker ta nedostatek se s pridnostjo in marljivostjo hitro odpravi. Gosp. debutant pa nas je tudi kot pevec tako neprijetno presenetil, da po vsej pravici in akopprav utrujenost in zamolklost glasu pišemo deloma tudi na rovaš forciranih skušenj, dvomimo, je-li bode sploh kedaj sposoben za solista še celo pri skromni slovenski operi. Občinstvo je g. Dostala sinoči odločno odklonilo, to se ne da prikriti in odbor „Dramatičnega društva“ bo moral v interesu slovenskega gledališča resno računati s tem faktom. Prav pohvalno pa se nam je izreči o zboru, ki je jako vrlo rešil svojo nalogo v pevskem oziru in tudi v igri kazal izredno živahnost. Ako velja to o celem zboru sploh, omeniti nam je potem še ženskega zbora posebej, ki se je odlikoval v prizoru s starim Jurijem. Pozabiti tudi ne smemo, da gre za to in sploh za predstavo, v kolikor se je posrečila, največja zasluga g. kapelniku Gerbiču. Vprizorjena bila je opera dobro, kolikor so namreč to pripuščale še ne popolnoma dogotovljene scenične priprave našega odra. Marsikaj bode treba še pribaviti, ako se bodo hoteli doseči scenični efekti, kakor jih je moči izvršiti na dobro urejenem modernem gledališču. To bodi tedaj tudi skrb poklicanih faktorjev, ker drugače ima režija zvezane roke.

— (Pevski zbor „Glasbene Matice“) je imel 27. septembra svoj redni občni sbod in volitev novega odbora. V seji dné 30. septembra se je novo voljeni odbor takó ustanovil: načelnik je zopet deželne sodnije svetnik J. Vencajz, pevodja učitelj „Glasbene Matice“ M. Hubad, pevodje namestnik učitelj A. Razinger (nov), tajnik gimnaz. učitelj A. Štritof, arhivar računski asistent A. Petrovčič (nov), reditelj odvetnik dr. M. Hudnik. — Obširnemu tajniškemu poročilu je posneti nastopne občne zanimljivosti. Pevski zbor, broječ koncem minolega društvenega leta 37 pevk in 64 pevcev — izmed katerih pa so nekoji žal le na papirji — je priredil v poldrugem letu svojega obstanka 5 koncertov (3 velike, 2 mala). Dva sta bila v redutni dvorani, dva (mala) v čitalnici, jeden v dvorani Filharmonijskega društva. Jednega je vodil rajni dr. Gross, štiri pa M. Hubad. V teh koncertih je zbor izvajal (dvakrat s pomočjo šolskega zbora „Glasbene Matice“) 28 skladb: 10 moških zborov (1 z orkestralnim spremljevanjem), 11 mešanih zborov (2 z orkestralnim spremljevanjem), 3 ženske zборе (2 za dvoglasni ženski zbor, 1 za troglasni in za sopransolo, prva dva s spremljevanjem klavirja, zadnji s spremljevanjem vijoline, klavirja in harmonija), 1 moški četverospjev, 3 dvospjeve za

sopran in tenor s spremljevanjem klavirja. Moški so sodelovali 13 krat, ženske 17 krat. Tri skladbe so se na občo željo pri dveh zaporednih koncertih ponavljale. So to peli: gospa Gregorič, gospdč. Vrhunec in Daneš, gg. Razinger, Pavšek, Valenta. Skladbe, ki so se proizvajale, je zložilo 10 različnih skladateljev: Nedvéd 8, Gallus 6, Dvořák 5, Foerster 3, Ipavec 1, Sattner 1, Vilhar 1, Gounod 1, Mascagni 1, Schubert 1. Po jeziku izvirnikov je bilo: 14 slovenskih, 5 čeških, 6 latinskih, 1 francoska, 1 laška, 1 nemška, torej 19 slovanskih, 9 inorodnih. Sodelovali so pri koncertih: vojaška godba 1 krat sama záse, 5 krat je spremljala = 1 (5), gg. Hoffmeister 5 (10), Forstmayer 1, Noll 5, Tertnik 2, Baudis 3 (1), Maier (2). — Dohodkov so koncerti prinesli „Glasbeni Matici“ 1126 gld., troškov so povzročili 442 gld., torej ostaja čistega dobička 684 gld. — Načrt delovanju pevskega zbora v bodočem letu 1892/93 je v glavnih potezah takó sestavljen: Priredé se trije veliki koncerti, prvi v adventu, drugi pred pustom, tretji v postu. Prvi koncert bode mešane vsebine. Poleg drugih rečij se bode pelo: 1. Zdenko Fibichova romanca „Pomlad“, mešan zbor z velikim orkestrom; 2. Ant. Nedvéd, „Nazaj v planinski raj“, mešan zbor; 3. A. Foerster, „Samo“, moški zbor; 4. K. Weiss, „Triumfator“, moški zbor z velikim orkestrom. Drugi koncert prinesel bode nekaj novega: pele se bodo izključno slovenske narodne pesni kolikor možno umetniški popolno. Na tretjem koncertu pa se bode izvajal veliki, ves večer upotrebljujoči Dvořákov oratorij „Stabat mater“ (soli, mešan zbor in orkester). Ta kratki pregled jasno govori, kaj je pevski zbor „Glasbene Matice“. Ne smelo bi biti pevca ali pevke v Ljubljani, ki ne bi bil ali ne bi bila član tega zbora! Kdor še ni dobro vešč teoriji, naj vstopi najprvo v štirimesečno zimsko vadnico za odrasle pevce, katera se je letos otvorila baš v ta namen, da si „Matica“ sama vzgoji obilni pevski naraščaj. Poučuje v vadnici znani vrli pevec g. A. Razinger. Vežbani pevci pa naj se blagovolé zgledajo po katerem koli članu, da želé pristopiti. Samo odlašati ne, ker pevske vaje za prvi koncert so se že začele in se bodo nadaljevale vsak torek in petek ob 8. uri zvečer za moški zbor, vsak ponedeljek in četrtek ob 7. uri zvečer za ženski zbor.

— (Za družbo sv. Cirila in Metoda) žensko podružnico pri sv. Jakobu v Ljubljani nabrala se je v veseli družbi v gostilni „pri Jakcu“ na Bregu vsota 1 gld. 70 kr., katera se nam je poslala, da jo izročimo na dotično mesto. To se je zgodilo. Vivat sequens!

— (Družba sv. Mohorja) razpošilja te dni svoje za leto 1893. izdane knjige, o katerih bomo še obširneje govorili. Vsak društvenik dobi šest bogato ilustriranih knjig. V minulem letu imela je družba 57.703 udov.

— (Št. Jakobsko-Trnovska ženska podružnica sv. Cirila in Metoda.) K večrajšnji notici o občnem zboru te podružnice dostaviti je še, da je gospdč. J. Praprotnikova jako lepo deklamovala Aškerčevo „Svetinjo“; mešani četverospjev: gospa Hribar A., gospdč. Drašler M. in gospoda Pavšek J. in Bajec V., pa je s krasnim petjem tekmoval s četverospevom članov društva „Ljubljane“.

— (Baron Born, berolinski bogataš,) ki je po Gorenjskem nakupil vse lepše in boljše love, zgradil je letos v planinah nad Bohinjskim jezerom sredi revirja divjih koz in srnjakov veliko lovsko kočjo, urejeno za 15 oseb. Do nje vodi iz Fužin po Suhi dokaj lepa, 3 ure dolga pot, ki je tudi za ježo pripravna. Koča stoji skoraj 2000 m. nad morjem, je lesena in ima spredaj lepo verando, s katere je krasen razgled na Bohinjske vrhove, Jelovco, Javornico, Šij in na Debeli vrh. Od nje je preko „planinskega“ jezera, Dednega polja, Ovčarije in Tičarce le tri dobre ure hodá k sedmim jezerom, krog katerih je največ planinske divjačine. — Kakor se čuje, je baron Born opustil projekt, sezidati pri Sv. Ani nad Tržičem velik, električno razsvetljen lovski grad, menda radi tega, ker na mestu ni materiala in bi dovažanje stalo ogromne svote. — Velicega priznanja je vredno, da je baron Born nad Tržičem naselil jelene, v okolici blejski pa fazane in da racijonelno skrbi za vzdrževanje in pomnožitev divjačine v svojih lovih po Gorenjskem. D. B. T.

— (Silna ploha v Reki.) Predvčeranjem odtrgal se je oblak nad Reko in prouzročil ogromno škodo ter preplaval popolnoma nekatere dele mesta, posebno predmestje Mlaka. V tabačni tovarni poškodovanih je blizu jeden milijon viržink. V vrvarski tovarni je škoda okolu 10.000 gld. Gazometer je pod vodo in se je mesto za silo moralo razsvetliti s petroljem. Mnogo hiš v mestu je poškodovanih, v okolici pa je vihar naredil silno škodo pri malnih, katere je odnesla voda, in na drevju. Deževalo je blizu 10 ur.

— (Ravnopravnost v cerkvi.) V sto in sto variacijah čitali in čuli smo zlasti zadnje tedne lepo pesem, da katoliška cerkev in vsak posami njenih služabnikov so najtrdnjša zaslomba narodne ideje in da dajejo vsakemu to, kar mu gre. Kako resnična je ta, ilustrira nastopni slučaj. Blizu Motovuna v Istri bilo je minuli mesec v neki vasi proščenje. Ker Motovunski kanonik-župnik ni hotel iti maševati v borno kapelico v tem selu, naprosili so ondotni prebivalci nekega mladega duhovnika, naj opravi ta dan službo božjo. Motovunski kanonik-župnik pa je sporočil naprošenemu duhovniku, da sme sicer maševati, propovedovati pa le v italijanskem jeziku, nikakor pa ne v hrvatskem, čeprav v tisti vasi ni ne jednega Italijana. — To je torej včasih tista hvalisana ravnopravnost v cerkvi! —

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 4. oktobra. Cesarjev god slavil se je v vseh kronovinah jako svečano.

Budimpešta 4. oktobra. V avstrijske delegacije proračunskem odseku izrekel se je Eim zoper dispozicijski fond, ker nima zaupanja do vlade. Kalnoky je obljubil ustaviti kredite za novi generalni konzulat v Hamburgu in kredite za razne konzulate v ameriških mestih. Proračun ministerstva vnanjih rečij vzprejel se je brez premembe. Prihodnja seja bo 12. t. m.

Berolin 4. oktobra. Poročnik Cravosy dospel ob 11. uri 10 minut predpoludne kot drugi tekmovalc.

Berolin 4. oktobra. Nadporočnik Mikloš, ki je odhajal z Dunaja v soboto zjutraj ob 7. uri 50 min., dospel danes ob 9. uri 35 m. do carinske straže v Tempelhofu kot prvi in bil od komiteja in mnogobrojno zbranih častnikov vzprejet frenetično.

Razne vesti.

* (Ernest Renau.) V Parizu umrl je po vsem svetu znani, slavljani in obsojani francoski pisatelj Ernest Renau v 70. letu dobe svoje po malodnevni bolezn.

* (Romantična zgodba.) Dvajset let je tega, kar je prišel v Plovdiv mlad gospod, dr. Rudolf Thurn, s svojo soprogo in se ondu naselil kot odvetnik. Žvel je skromno in se pošteno trudil, da preživi sebe in obitelji svojo dostojno. Nedavno tega prišel je v Plovdiv neki avstrijski diplomat in se zaljubil v hčer dra. Thurna. Izvedel je, da je bolgarski odvetnik rojen knez Thurn & Taxis, ki se je odpovedal svojemu dostojanstvu da se je mogel poročiti s pevko Jenny Ständler. Diplomata je posredoval pri kneževih sorodnikih in posrečilo se mu je dognati spravo. Bolgarski odvetnik vrnil se je zopet v domovino in je zopet knez.

* (Nasledki praznoverstva.) V vasi La Chappe na Francoskem našli so te dni staro a ven in ven pošteno čeprav siromaško ženico umorjeno in grozno razmesarjeno. Sum je letel na nekega sorodnika umorjene žene in ko so ga prijeli, priznal je vse, trdeč, da ga je stara — začarala tako, da je postal bolan in vedno slabel. Za to ubil je staro in od tedaj mu je zdravje bolje. Praznovernega morilca izročili so sodišču.

Narodno-gospodarske stvari.

Jubilej.

Slavnoznana meščanska pivovarna v Plznu praznovala bode jutri, dné 5. oktobra t. l., slavnost petdesetletnice svojega obstoja in gotovo utegne zanimati naše čitatelje, od katerih pozna le majhen del iz lastne „izkušnje“ preslastne pijače imenovane pivovarne, ako jim na tem mestu na kratko podamo nekoliko karakterističnih podatkov iz petdesetletne dične preteklosti tega podjetja. — Meščanska pivovarna utemeljena je bila od 257 meščanov, ki so imeli pravico pivo variti, in prvi uvarek v isti — 64 vedrov — se je blagoslovil dné 5. oktobra 1842. — V tem letu se je pridelalo 3657 hektolitrov in če primerjamo s to oskromno številko ono jubilejskega leta 462.540 hektolitrov, potem si moremo blizoma predstaviti, do kolike višine se je pivovarna, prvotno toli oskromno osnovana, od tega časa povzdignila, da je bil mogoč tako sijajen rezultat, s

kakeršnim se ne morejo ponasati mnoge druge pivovarne. — Ta okolščina je pa tem znamenitejša, ker se je meščanska pivovarna ogibala in se še ogiblje vsake reklame, ki v naših časih igra toli važno ulogo in je čestokrat morala pripomoči, da je marsikak proizvod postal „svetoznan“, tako da je jedino le brezprimerni izvrstni kakovosti piva pripisati zasluga, da je zdaj plzenskemu pivu odprta pot v vse dele sveta. — Gledé na vsa ta fakta lahko je pojmiti, da večkrat imenovani zavod zavzema v avstrijski pivarski industriji odlično, da celó odločilno mesto in da je vevskupnim kontinentalnim pivovarnam postal resen, časih celó nevaren konkurent. — O takem uspehu se pač marljivim utemeljiteljem v govoru stoječega podjetja nikoli sanjalo ni. — Tudi zdaj, o priliki jubileja, namerava meščanska pivovarna v Plznu, če smo dobro obveščeni, vzdrževati se vsake živahnejše reklame in tako bode slavnost imela le bolj domač značaj ter se bode obhajala brez vsega hrupa. — Vodstvo pivovarne sklenilo je torej, mesto ostentativne slovesnosti, žrtvovati v dobrodelne in obče koristne namene, za ustanove in darila, nasledeje svote, kar tudi mi od naše strani smatramo za najlepši spomin in kot trajen spomenik tega znamenitnega dné.

1. Zaobljubno (votivno) okno, umetniški izvedeno za naddekanijsko cerkev v Plznu; 2. 15 000 gld. za udove in sirote po umrlih pivovarniških delavcih;
3. 10.000 gld. za zidanje paviljona v mestni bolnici v Plznu;
4. 2000 gold. meščanski bolnici v Plznu;
5. 1000 gld. sirotišnici;
6. 1000 gld. izra-jelitski bogoslužni občini v Plznu;
7. 500 gold. prezbiteriju evangelijske cerkvene občine v Plznu;
8. 500 gld. za ljudsko kuhinjo;
9. 300 gld. podpornemu društvu za uboge v Plznu;
10. 300 gld. za mestne uboge brez razlike narodnosti in razven tega so bili 11. obdarjeni z denarnimi darili vse službujoče osobe in delavci. — Ker je Plzensko pivo tudi pri nas jako priljubljeno, bódi še ome-njeno, da je glavni založnik za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Hrvatsko g. F. Schedviy v Gradci.

Danes
jour-fixe slov. vseučiliščnikov.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. okt.	7. zjutraj	731.8 mm.	14.0° C	sl. svz.	dež.	7.80 mm.
	2. popol.	732.2 mm.	19.6° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	736.2 mm.	14.8° C	sl. zah.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 16.1°, za 2.8° nad normalom.

Dunajska borza

dné 4. oktobra t. l.

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 96.50	—	gld. 96.60
Srebrna renta	96.25	—	96.35
Zlata renta	115.05	—	115.20
5% marcna renta	100.30	—	100.35
Akcije narodne banke	985.—	—	976.—
Kreditne akcije	312.5	—	312.50
London	119.65	—	119.65
Srebro	—	—	—
Napol.	9.51	—	9.51 1/2
C. kr. cekini	5.67	—	5.68
Nemške marke	58.75	—	58.77 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	140 gld.	25 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	185	50
Ogerska zlata renta 4%	112	112	40
Ogerska papirna renta 5%	100	100	45
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	117	50
Kreditne srečke	100 gld.	190	25
Rudolfove srečke	10	—	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	152	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	239	—	—

Dve stari

stavni uri repetirki

jedna stara 150 let in francosko delo, druga stara 122 let in nemško delo, sta na prodaj na Starem trgu hiš. št. 34 v Ljubljani. (1102—1)

Sveže došel

MAGGIJEV

mesni ekstrakt v posamihih kosih pri po 8 kr.

Jan. E. Wutscher-ja nasledniku Vikt. Schiffer-ji.

Gospodu lekarničarju Piccoli-ju
v Ljubljani.

Podpisanca potrjujeva s tem, da Vi že 18 let dobivate **marsalsko vino** iz naših kletij in sicer vedno najboljše. Pooblaščava Vas, da smete to pismo priobčiti, da se potrjuje resnica, in znamenjujeva se z velespoštovanjem

J. & V. Florio.

V Palermu (v Italiji), decembra meseca 1891.

(60—8)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Polni neizmerne žalosti javljamo, da je naš iskreno ljubljani, nepozabni oče, gospod

FRAN GOLTSCH

meščanski čevljarski mojster in hišni posestnik

dné 2. oktobra t. l. popoldne, v starosti 72 let, preselil se na oni svet.

Pogreb bode v torek, dne 4. t. m., ob 4. uri popoldne iz mrtvašnice na pokopališči pri svetem Krištofu.

Svete zadušne maše brale se bodo v več cerkvah.

Prosi se tihega sožalja!

V Ljubljani, dne 3. oktobra 1892.

(1104)

Žalujejo ostali.

Mesto vsacega posebnega naznanila.

Pogrebni zavod Frana Doberlet-a.

Iščem

spretnega pisarja

zmožnega slovenskega in nemškega jezika. Plača po dogovoru. Ustop dne 15. oktobra t. l.

Advokat dr. Ivan Rudolf

(1105—1)

v Konjicah.

V Ljubljani, 1. oktobra 1892.

P. n.

Čast mi je najudaneje naznaniti, da sem z današnjim dnem vsled dovoljenja visoke c. kr. deželne vlade **otvoril v** (1103)

„Tonhalle“

knjigotržnico

združeno z

antikvarijatom.

Priporočam svojo poslovnico, urejeno po velikomestnih uzorih, najboljše in naglašam, da sem na temelju 15letne delavnosti v velikih knjigarnah v Berlinu, na Dunaji, v Trstu, Stockholmu in Petrogradu v prijetnem položaji, da zamorem konkurirati s knjigotržnimi tvrdkami prvega reda.

S tem, da bodem najkulantneje ravnal in sleharnega naročila izvrševal v njega popolno zadovoljnost, prizadeval si bodem, učiniti obseženje z mojimi p. n. naročiteli prijetnim in bilježim z najljubnejšo prošnjo za prav obilna naročila

z velespoštovanjem najudanejši

MAKSO FISCHER.

Svarilo.

Kot sodnijsko postavljeni kurator g. **Fran-ceta Milave-a** svarim vsakatega, osobito pa p. n. klijente odvetniške moje pisarne, naj nikdo imenovanemu mojemu kurandu — ki je kot odvetniški pisar z moje strani z vsem zadostno preakrbljen — **ničesar ne posojuje** ter od njega **ničesar ne kupuje** ali v zastavo vzprejema.

V Ljubljani, dné 4. oktobra 1892.

Dr. Ivan Tavčar

(1105—1)

odvetnik.

Pošten in spreten

odvetniški pisar

slovenščine in nemščine popoluoma zmožen, z lepo, hitro pisavo, **vzprejme se takoj.** — Kje? pove upravnistvo „Slov. Naroda“. (1105—1)

Mnogo denarja

priluzi si lahko vsakdor z malo glavnico (od gld. 400—navzgor) na Dunajski borzi. Vestno navodilo daje verodostojen strokovnjak (kristijan). Znatni uspeh dokazljiv.

Vprašanja, na katera se daje frankovan odgovor, odpravlja pod šifro „A. 3647“ **Rudolf Mosse na Dunaji.** (1082—3)

Marsala Florio.

Znamka S. O. M. — Najboljše laško namizno vino, priporočajo je zdravniki za krepcanje slabotnim, bolnim in prebolelim.

Steklenica 1 gld.

Piccoli-jeva lekarna

„Pri angelju“

v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo. (59—9)

Pri

Karolu Till-u

Špitalske ulice šte. 10.

Velika zaloga

vseh I. (1024—8)

šolskih potrebščin

po predpisu gg. učiteljev in profesorjev.

Velika 50 krajcarska loterija.

Predzadnji teden!

Glavni dobitek

goldinarjev **75.000** goldinarjev

(957—18)

Srečke po 50 kr. priporoča J. C. Mayer v Ljubljani.

VIZITNICE

priporoča

„Narodna Tiskarna“

po nizkej ceni.

K št. 7471 od l. 1892.

(1090—2)

Aviso.

Dné 15. oktobra 1892, ob 11. uri dopoldne, vršila se bode pri c. i. kr. intendanciji 3. voja v Gradci **pismena ponudbena obravnava radi prodaje 26.642 komadov rabljivih in 272 komadov nerabljivih kapuc iz kavčukovine**, nahajajočih se v postajah Gradec, Celovec, Maribor, Ljubljana, Trst, Celje, Gorica, Pulj, Radgona in Ptuj.

Natančnejši pogoji za udeležbo pri tej obravnavi razvidijo se iz razglasov, ki so vsakemu na vpogled pri intendanciji 2., 3., 13. in 14. voja, potem pri dotičnih vojaških postajnih poveljstvih, potem pri vojaških oddelkih (zavodih), porazmeščenih v dotičnih postajah, mestnih svetovalstvih in vseh trgovskih in obrtnih zbornicah v področji 3. voja.

V Gradci, septembra meseca 1892.

C. in kr. intendancija 3. voja.

Istnina in tisk „Narodne Tiskarne“.